

REESE
WITHERSPOON

ΧΩΡΙΣ

ENA

ANTIO

HARLAN COBEN

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

#1 NEW YORK
TIMES BEST
SELLER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Χωρίς ένα αντίο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Gone before goodbye**
Από τις Εκδόσεις Grand Central Publishing, Νέα Υόρκη 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: **Reese Witherspoon & Harlan Coben**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Χρήστος Καψάλης**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Δημήτρης Λυμπερόπουλος**
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Alan Dingman και Albert Tang**
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Τζίνα Γεωργίου**
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Βάσω Βύρρα**

© Reese Witherspoon & Harlan Coben, 2025
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: **Hachette Book Group, Inc.**
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: **Φεβρουάριος 2026**

ISBN 978-618-01-6444-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα: **Head Office:**

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση **121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece**

Βιβλιοπωλείο: **Bookstore:**

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα **13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece**

Τηλ.: 2102804800 **Tel.: 2102804800**

e-mail: **info@psychogios.gr**
psychogios.gr

**REESE
WITHERSPOON
ΧΩΡΙΣ
ΕΝΑ
ΑΝΤΙΟ
HARLAN COBEN**

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

Τριεθνές, Βόρεια Αφρική

Δεν ακούω την κραυγή.

Η νοσοκόμα την ακούει. Ο αναισθησιολόγος, επίσης. Εγώ είμαι χαμένος στον κόσμο μου, έναν κόσμο στον οποίο εισέρχομαι μόνο στο χειρουργείο, όταν το στέρνο είναι ανοιγμένο όπως τώρα και οι παλάμες μου μέσα στο στήθος του νεαρού.

Αυτό είναι το σπίτι μου, το γραφείο μου, το ησυχαστήριό μου. Είμαι Ζεν εδώ.

Κι άλλες κραυγές. Πυροβολισμοί. Ελικόπτερα. Μια έκρηξη.
«Γιατρέ;»

Διακρίνω τον πανικό στη φωνή της. Όμως, δεν κινούμαι. Δεν αποστρέφω το βλέμμα μου. Οι παλάμες μου, τα αρχαιότερα ιατρικά εργαλεία στην ιστορία της ανθρωπότητας, βρίσκονται μέσα στη θωρακική κοιλότητα, ο δείκτης μου ψηλαφίζει το περικάρδιο. Είμαι απόλυτα συγκεντρωμένος σε αυτό, αποκλειστικά. Δεν παίζει καμία μουσική. Αυτό είναι παράξενο στα χειρουργεία στην εποχή μας, το ξέρω, όμως εγώ απολαμβάνω τη σιωπή σε αυτόν τον καθαγιασμένο χώρο, ακόμα κι όταν έχουμε προχωρήσει σε μεταμοσχεύσεις καρδιάς, εκείνες τις τελευταίες οχτώ ώρες. Είναι κάτι που ενοχλεί τους

συνεργάτες μου. Χρειάζονται κάτι για να ξεχνιούνται, να διασκεδάζουν, να εκτονώνονται... κι αυτό για μένα συνιστά πρόβλημα. Δε θέλω το παραμικρό που να αποσπά την προσοχή μου. Τόσο η ευδαιμονία όσο και η αριστεία μου πηγάζουν από εκείνη την απόλυτη συγκέντρωση.

Οι ήχοι, όμως, εισβάλλουν.

Διαδοχικοί πυροβολισμοί. Κι άλλη έκρηξη. Δυνατότερες κραυγές.

Όλο και πιο κοντά.

«Γιατρέ;» Η φωνή ηχεί τρεμάμενη αυτή τη φορά, πανικόβλητη. Και ύστερα, καθώς προφανώς δεν ακούω: «Μαρκ;»

«Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό», απαντώ.

Πράγμα που ελάχιστη παρηγοριά προσφέρει.

Με τον Τρέις φτάσαμε στην Γκανταμές πριν από οχτώ μέρες. Προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο «Αμανί Ντιορί», όπου μας περίμεναν μια νεαρή γυναίκα, την οποία η Τρέις κι εγώ γνωρίζαμε ως Σαλιμά, αν υποθεθεί πως αυτό είναι το πραγματικό της όνομα, κι ένας γεροδεμένος οδηγός, που ουδέποτε μας συστήθηκε, ούτε μας απηύθυνε έστω μία λέξη. Οι τέσσερις μας ταξιδέψαμε προς τα βορειοανατολικά επί δύο κοπιαστικές μέρες, κοιμηθήκαμε σε ένα καταφύγιο στην Αγκαντέζ και στη συνέχεια σε σκηνές, κάτω από τα αστέρια, στην Μπιλμά. Αφήσαμε τον οδηγό στον βόρειο Νίγηρα, και διασχίσαμε την έρημο ταξιδεύοντας νύχτα, μέχρι που συναντήσαμε ένα άλλο αυτοκίνητο.

Η Σαλιμά και ο Τρέις ανταλλάσσουν συνεχώς ματιές όλο νόημα. Δε μου προκαλεί εντύπωση αυτό. Ο Τρέις είναι ο απόλυτος ορισμός του «παίκτη». Ακόμα κι όταν περικυκλώνεται από τον θάνατο... Δεν ξέρω, ίσως αυτός ακριβώς να είναι ο λόγος.

Όταν βρίσκεσαι κοντά στον θάνατο, τότε είναι που αισθάνεσαι περισσότερο ζωντανός από κάθε άλλη φορά.

Η Σαλιμά μάς οδηγούσε διαρκώς προς τον Βορρά, καθώς κινούμασταν πάνω στα σύνορα μεταξύ Αλγερίας και Λιβύης. Ανατολικά της Τζάνιτ, μας σταμάτησε μισή ντουζίνα βαριά οπλισμένοι μαχητές. Ήταν όλοι τους νεαροί –έφηβοι, αν έπρεπε να μαντέψω– παραδομένοι σε νευρικούς σπασμούς, εξαιτίας κάποιου είδους ισχυρού ναρκωτικού. Ονομάζονταν Στρατός Παίδων. Η ατμόσφαιρα μύριζε αίμα. Με γουρλωμένα μάτια, βούτηξαν πρώτα εμένα κι έπειτα τον Τρέις. Οι νεαροί μαχητές με υποχρέωσαν να γονατίσω.

Κόλλησαν ένα όπλο στην πίσω πλευρά του κρανίου μου.

Θα ήμουν ο πρώτος που θα πέθαινε. Ο Τρέις θα παρακολουθούσε. Και ύστερα, θα ερχόταν η σειρά του.

Έκλεισα τα μάτια μου και φαντάστηκα το πρόσωπο της Μάγκι, όπως περιμένα να τραβήξει κάποιος τη σκανδάλη.

Οι μαχητές του Στρατού Παίδων δε μας εκτέλεσαν, προφανώς. Η Σαλιμά, που μιλάει άπταιστα τουλάχιστον τέσσερις γλώσσες, έπεσε στα γόνατα και η γλώσσα της πήγε ροδάκι. Δεν ξέρω τι ακριβώς τους είπε –η Σαλιμά αρνήθηκε να μας το αποκαλύψει–, πάντως, οι ανήλικοι στρατιώτες απομακρύνθηκαν.

Κι άλλες κραυγές. Κι άλλοι πυροβολισμοί. Ακόμα κοντύτερα πλέον. Προσπαθώ να κάνω γρήγορα.

Δεν είπα την αλήθεια στη Μάγκι για το πόσο επικίνδυνη ήταν αυτή η τελευταία αποστολή, σε πάρα πολλά επίπεδα, όχι επειδή θεώρησα ότι θα ανησυχούσε, αλλά λόγω των υποσχέσεων που είχε δώσει ο ένας στον άλλο – θα είχε επιμείνει να με συνοδεύει.

Έτσι είμαστε φτιαγμένοι η Μάγκι κι εγώ.

Αναρωτιέσαι τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει έναν ήρωα; Υπάρχει το στοιχείο του αλτρουισμού, σίγουρα. Όμως, υπάρχουν και ο εγωισμός, η αφροσύνη, η αναζήτηση συγκινήσεων.

Δε φοβόμαστε τον κίνδυνο. Την κανονικότητα φοβόμαστε.

Ο Τρέις, φορώντας χειρουργική μάσκα, ξεπροβάλλει στην είσοδο του χειρουργείου.

«Μαρκ;»

«Πόση ώρα έχουμε;»

«Έχουν κατακάψει τη βόρεια πλευρά του στρατοπέδου. Οι νεκροί είναι ήδη δεκάδες. Η Σαλιμά απομακρύνει τον κόσμο».

Γυρίζω και κοιτάζω τη νοσοκόμα και τον αναισθησιολόγο.

«Φύγετε», τους λέω.

«Δε γίνεται να τον σώσεις», μου λέει η νοσοκόμα, όπως αποτραβιέται. «Ακόμα κι αν προλάβεις, ακόμα κι αν κατάφερνε να επιβιώσει με κάποιον τρόπο από το χειρουργείο, δε θα τον αφήσουν να ζήσει».

Δεν ξέρω σε ποιους αναφέρεται. Δεν ξέρω ποιες είναι οι δικαιολογίες, οι ρίζες, η ιστορία, οι παρατάξεις, οι φυλές, οι πολέμαρχοι, οι φανατικοί, οι εξτρεμιστές, οι αθώοι. Δεν ξέρω ποιοι είναι οι καλοί και ποιοι οι κακοί, γιατί βρίσκονται αυτοί οι άνθρωποι στον συγκεκριμένο προσφυγικό καταυλισμό, ποια πλευρά είναι οι καταπιεστές και ποια οι καταπιεσμένοι. Όχι πως δεν έχω πολιτικές θέσεις και απόψεις, όμως, για τη Μάγκι, τον Τρέις κι εμένα, αυτές δεν μπορούν να έχουν σημασία.

Συνεχίζω να εργάζομαι πάνω στον ασθενή μου, ένα δεκαπεντάχρονο αγόρι που ακούει στο όνομα Ιζιλ. Ελπίζω όλοι όσοι επιχειρώ να βοηθήσω να είναι αθώοι, αν και αμφιβάλλω για αυτό. Απλώς, είναι αδύνατον να μετατρέψουμε σε δουλειά μας το να αποφασίζουμε ποιος εμπίπτει σε ποια κατηγορία. Δουλειά μας, χωρίς να θέλω να ακουστώ υπερβολικά στομφώδης, είναι να σώσουμε τη ζωή τους. Αυτοί λένε: «Σκότωσέ τους όλους, κι άσε τον Θεό να τους ξεδιαλέξει». Για μας, τα πράγματα βρίσκονται στο σχεδόν αντίθετο άκρο: Σώσε τους όλους, κι άσε τον Θεό... Το πιάνεις το νόημα.

Εδώ, δεν προσπαθώ να είμαι «και με τις δύο πλευρές». Με καμία πλευρά δεν είμαι.

«Όλοι εξώ», λέω. «Να αδειάσει το δωμάτιο».

«Μαρκ», λέει ο Τρέις.

Τα βλέμματά μας διασταυρώνονται πάνω από τις χειρουργικές μάσκες. Με τον Τρέις γνωριζόμαστε εδώ και πολύ καιρό. Μαζί κάναμε την ειδικότητά μας στη χειρουργική. Έχουμε παράσχει ιατρική βοήθεια σε ανθρωπιστικές κρίσεις σαν και αυτή, σε ολόκληρο τον πλανήτη. Είναι ένας από τους πλέον χαρισματικούς καρδιοχειρουργούς σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο Τρέις λέει:

«Μπορώ να σε βοηθήσω να κλείσεις».

«Το 'χω».

«Θα περιμένουμε».

Γνέφω αρνητικά, εκείνος όμως ξέρεi.

«Άφησέ μου ένα νοσοκομειακό», λέω. «Δεν πρόκειται να γαζώσουν νοσοκομειακό».

Ξέρουμε και οι δυο μας καλά ότι αυτό έχει πάψει να ισχύει πλέον, έτσι όπως έχουν εξελιχτεί τα πράγματα στον κόσμο μας.

Κακώς αποφασίσαμε να έρθουμε. Σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να το είχα επιτρέψει. Κανονικά, έπρεπε να είχα κανονίσει τη δουλειά, να έλεγα ένα αντίο και να γυρίζαμε στον τόπο μας.

Κανονικά, έπρεπε να είμαι με τη Μάγκι.

Δεν αποχαιρετώ τον Τρέις. Ούτε κι εκείνος με αποχαιρετά.

Όμως, αυτή είναι η τελευταία φορά που θα τον δω.

Δευτερόλεπτα αργότερα, έχουμε απομείνει μόνοι μας, ο Ιζίλ κι εγώ, στο δωμάτιο. Βιάζομαι, νομίζοντας αφελώς ότι μπορώ να τα καταφέρω. Κλείνω το στήθος του νεαρού, όταν οι πόρτες ανοίγουν απότομα.

Ένοπλοι μαχητές εισβάλλουν. Δεν ξέρω πόσοι. Όλοι τους

έχουν εκείνο το φρενιασμένο βλέμμα στα μάτια τους. Το έχω ξαναδεί αυτό το βλέμμα. Πάρα πολλές φορές. Το αντίκρισα λίγες μέρες νωρίτερα, ανατολικά της Τζάνιτ.

Και, κάποιες φορές, το αντικρίζω όταν κοιτάζομαι στον καθρέφτη.

Κλείνω τα μάτια μου, φαντάζομαι το πρόσωπο της Μάγκι και περιμένω να πατήσει κάποιος τη σκανδάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Βαλτιμόρη

Έναν χρόνο αργότερα

Η Μάγκι ΜακΚέιμπ δεν έπρεπε να έρθει.

«Πού βρίσκεσαι;» ρωτά ο Μαρκ.

Η Μάγκι στρέφει το βλέμμα στο πρόσωπο του συζύγου της, πάνω στην οθόνη του κινητού.

«Σου είπα».

«Στο “Τζονς Χόπκινς”;»

«Ναι».

«Στο προαύλιο είσαι;»

«Ναι».

«Εκεί που γνωριστήκαμε», λέει. «Στη βδομάδα προσαρμογής, για την Ιατρική Σχολή. Θυμάσαι;»

«Εννοείται ότι θυμάμαι», απαντά η Μάγκι.

«Το ήξερα πως ήσουν η μία και μοναδική, από την πρώτη στιγμή που σε είδα».

«Θα με κάνεις να ξεράσω».

«Να σε τονώσω προσπαθώ».

«Δεν τα καταφέρνεις».

«Λοιπόν, τι κάνεις εκεί;»

Η Μάγκι ανατρέχει νοερά στην πρώτη φορά που βρέθηκε

στο πανεπιστήμιο, αθώα και ανυποψίαστη, όπως λένε, γεμάτη ελπίδα και αισιοδοξία, σφρίγος και ζωντάνια κι όλες αυτές τις σαχλαμάρες. Απροσμέτρητη αφέλεια. Από την άλλη, όταν ο κόσμος σου καταρρέει –τη στιγμή που είχες τα πάντα και, μάλιστα, καταλάβαινες και εκτιμούσες το γεγονός ότι είχες τα πάντα και ποτέ σου δε θεωρούσες το οτιδήποτε δεδομένο, ούτε για μια στιγμή, και ήξερες πόσο τυχερή ήσουν, κι επειδή ήσουν τόσο ευγνώμων, για κάποιον αφελή λόγο φανταζόσουν πως το κάρμα θα σε αντάμειβε ή, τουλάχιστον, θα σε άφηνε να πορευτείς ανενόχλητη–, μαθαίνεις με τον πλέον οδυνηρό τρόπο ότι η μοίρα είναι απρόβλεπτη, ότι η ζωή είναι χαοτική και κανείς δε βγαίνει αλώβητος, ότι είναι δυνατόν να έχεις τα πάντα τη μια στιγμή και την επόμενη να τα χάσεις, πανεύκολα...

«Κλαίγομαι για την ατυχία μου», λέει.

«Σταμάτα. Πήγαινε μέσα».

«Σπίτι θέλω να πάω».

Ο Μαρκ συνοφρυώνεται.

«Μην το κάνεις αυτό».

«Δεν είμαι έτοιμη».

«Κι όμως, είσαι. Σε παρακαλώ! Θέλω να πας. Κάν' το για μένα».

«Σοβαρά;»

Στρέφει το βλέμμα της προς τον λευκό τρούλο που στέκει στην κορυφή του Κτιρίου Σρίβερ, κι ανοιγοκλείνει τα βλέφαρα επιχειρώντας να συγκρατήσει ένα δάκρυ. Πριν από μία ώρα, είχε φορέσει απρόθυμα ένα μακρυμάνικο, σκούρο μπλε, επίσημο φόρεμα, που της έφτανε στο μέσο της γάμπας. Όχι μαύρο. Κάτι τέτοιο θα παραήταν μακάβριο. Το σκούρο μπλε φαντάζει ασφαλής επιλογή – πρόπον για την περίπτωση, χωρίς όμως να προσπαθεί να κάνει εντύπωση. Στην πραγματικότητα, η ίδια θα προτιμούσε να ανοίξει η γη να την καταπιεί

παρά να έχει το παραμικρό που θα τραβούσε την προσοχή πάνω της, ειδικά απόψε.

«Μάγκι;»

«Εδώ είμαι».

«Πήγαινε μέσα. Θα σήμαινε πολλά για μένα. Και για τη μητέρα σου».

«Εντάξει, τώρα», λέει η Μάγκι.

«Τι;»

«Εσύ δεν ήσουν ποτέ τόσο αισθηματίας και χειριστικός».

«Και βέβαια ήμουν», λέει ο Μαρκ.

Η φωνή της ηχεί σιγανή.

«Και βέβαια ήσουν». Και ύστερα: «Χάλια!»

«Τι πράγμα;»

«Τίποτα, ξέχνα το».

Πριν από είκοσι δύο χρόνια, η Μάγκι είχε αποφοιτήσει από αυτό το έγκριτο πανεπιστημιακό ίδρυμα, συνοδευόμενη από κάθε είδους έπαινο που μπορούσαν να αποδώσουν σε μια φοιτήτρια Ιατρικής. Τη χειρουργική της ειδικότητα την ολοκλήρωσε στο «Πρεσβυτεριανό Νοσοκομείο» της Νέας Υόρκης, εξελίχτηκε σε διεθνούς φήμης πλαστική χειρουργό αποκατάστασης, υπηρέτησε την πατρίδα της από την πρώτη γραμμή στο Αφγανιστάν και στη Μέση Ανατολή, ως Στρατιωτική Ιατρός κατηγορίας 62B, παντρεύτηκε τον Μαρκ κι εγκαταστάθηκε μαζί του στο εξωτερικό, προκειμένου να περιθάλψουν τους παραμελημένους.

Η φωνή του Μαρκ αναδύεται από το κινητό:

«Ακούς;»

«Θα κοιτάζουν επίμονα».

«Αυτό είναι βέβαιο», της λέει. «Είσαι μια κούκλα».

Η Μάγκι συνοφρύνεται. Κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ.

«Πήγαινε», της ξαναλέει.

Εκείνη γνέφει καταφατικά, γιατί ο Μαρκ έχει δίκιο, και κλείνει την εφαρμογή. Η θήκη του κινητού της είναι στολισμένη με δυο χαρακτήρες των κουφέτων M&M: τον *Κίτρινο M&M*, που κρατάει λουλούδια, και την *Πράσινη M&M*. Ο Μαρκ της είχε χαρίσει εκείνη τη θήκη, κάτι ανάμεσα σε σοβαρό και πειραχτικό δώρο. Μάγκι και Μαρκ. M&M. Ο Μαρκ της αγόραζε μαξιλαροθήκες M&M. Της αγόραζε διακοσμητικά μαξιλάρια M&M. Ο Μαρκ τα έβρισκε τρισχαριτωμένα όλα αυτά. Η Μάγκι τα έβρισκε φοβερά κιτς, πράγμα που, προφανώς, τον ενθάρρυνε ακόμα περισσότερο.

«Μάγκι;»

Αιφνιδιάζεται, στο άκουσμα εκείνης της φωνής, κι αφήνει το κινητό να πέσει μέσα στην τσάντα της. Γυρίζει και βλέπει τον παλιό συμφοιτητή της, τον Λάρι Μάγκιντ, δερματολόγο. Τελευταία φορά που είχε δει τον Λάρι ήταν πριν από πέντε χρόνια, στο Νεπάλ, όταν είχε ταξιδέψει εκεί για να βοηθήσει τη Μάγκι και τον Μαρκ να αντιμετωπίσουν μια έξαρση της νόσου του Χάνσεν, ευρύτερα γνωστής ως λέπρα. Κατέληξαν να εργάζονται στο ίδιο νοσοκομείο, ακόμα και στον ίδιο όροφο, οπότε γνώριζε καλά τις τρέχουσες στενοχώριες της.

«Γεια σου, Λάρι!»

Εκείνος μοιάζει αμήχανος.

«Έχεις έρθει για... Θέλω να πω, ε... Θα πας;»

Γνέφει κάπως μαγκωμένα προς το κτίριο.

«Εννοείται», λέει η Μάγκι.

«Α...»

«Τι;»

«Τίποτα».

«Ονόμασαν ένα πρόγραμμα υποτροφιών στη μνήμη της μητέρας μου», λέει.

«Σωστά, το έμαθα».

«Οπότε, γι' αυτό βρίσκομαι εδώ».

«Μάλιστα. Πρέπει να πηγαίνω. Με περιμένει η Μίκι».

Απομακρύνεται βιαστικά λες και η γυναίκα που συνάντησε τυχαία, μπαίνει στον πειρασμό να φωνάξει δυνατά η Μάγκι, έχει λέπρα. Θέλει να βουτήξει το κινητό της, να μιλήσει ξανά με τον Μαρκ, να κλαφτεί: «Βλέπεις τι εννοώ;» αλλά το κινητό βρίσκεται ήδη στην τσάντα της και η ίδια έχει εκνευριστεί κάπως, οπότε δεν ασχολείται περισσότερο.

Δισταχτικά, η Μάγκι ανεβαίνει τα ίδια σκαλοπάτια που με τόσο ενθουσιασμό είχε δρασκελίσει προκειμένου να παραλάβει το πτυχίο της, πριν από δύο δεκαετίες. Το πανό που κρέμεται πάνω από την είσοδο γράφει:

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΥΠΟΤΡΟΦΙΩΝ
ΚΑΛΩΣ ΟΡΙΣΑΤΕ, ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΤΟΥ «ΤΖΟΝΣ ΧΟΠΚΙΝΣ»

Στην αίθουσα επικρατεί έντονος αναβρασμός. Οι μουσικοί, ένα κουαρτέτο εγχόρδων αποτελούμενο από νυν φοιτητές, ερμηνεύουν το *Κουαρτέτο για Έγχορδα αρ. 19* του Μότσαρτ, σε Ντο μείζονα. Παρότι έχει τα χέρια κολλημένα στα πλευρά της, η Μάγκι δεν αντιστέκεται στον πειρασμό να αφήσει τα δάχτυλά της να κινηθούν στον ρυθμό της μουσικής, σαν να κρατάει ένα βιολί στο χέρι της. Στην ονομαστή αίθουσα πρέπει να κυκλοφορούν γύρω στα πεντακόσια άτομα: γιατροί και υπότροφοι. Το καταλαβαίνεις ότι πρόκειται για ιατρική εκδήλωση καθώς πάρα πολλοί άντρες φορούν παπιγιόν. Το παπιγιόν αποδεικνύεται ιδιαίτερα δημοφιλές στις τάξεις των γιατρών, κυρίως επειδή οι κλασικές γραβάτες κρέμονται και εμποδίζουν στη διάρκεια των εξετάσεων. Ο πατέρας της, στρατιωτικός γιατρός, που βρέθηκε στο μέτωπο ως Χειρουργός κατηγορίας 62B –στην περίπτωσή του, στο Βιετνάμ–, πάντοτε φορούσε ζωηρόχρωμα, εμπριμέ παπιγιόν. Ισχυριζόταν ότι αυτό βοηθούσε τους ασθενείς του να

τον φαντάζονται κάπως σαχλό και, επομένως, καθησυχαστικά ανθρώπινο.

Όταν η Μάγκι διαβαίνει τελικά το κατώφλι της επιβλητικής αίθουσας, οι παριστάμενοι δεν απομένουν ακίνητοι, ούτε σωπαίνουν ή ό,τι άλλο, όμως σαφώς υπάρχει ένα στοιχείο δισταγμού στην ατμόσφαιρα.

Στέκεται εκεί για μερικά παρατεταμένα δευτερόλεπτα, νιώθοντας κάτι περισσότερο από αμήχανη, σαν να είχαν αποκτήσει ξαφνικά τα χέρια της αφύσικα μεγάλες διαστάσεις. Το πρόσωπό της αναψοκοκκινίζει. Γιατί αποφάσισε να έρθει; Αναζητά κάποιο φιλικό ή τουλάχιστον γνώριμο πρόσωπο, όμως το μόνο που εντοπίζει είναι τυπωμένο στην αφίσα που έχει τοποθετηθεί πάνω στο καβαλέτο, στο βήμα.

Η μαμά.

Ήταν πανέμορφη η μητέρα της, πραγματικά.

Η φωτογραφία που είχαν μεγεθύνει ήταν παρμένη από το ευρετήριο της σχολής, πριν από πέντε χρόνια, την τελευταία χρονιά που η μητέρα της δίδαξε εκεί. Ήταν ακριβώς πριν από τη διάγνωση, την οποία είχε κρατήσει κρυφή από τις δύο κόρες της για τα επόμενα τρία χρόνια, μέχρι που τελικά επικοινωνήσε με τη Μάγκι, στη νέα κλινική που είχαν στήσει στην Γκάνα, και της είπε: «Θα σου πω κάτι, αν μου υποσχεθείς πως δε θα έρθεις, όταν σ' το πω. Το έργο σου είναι πάρα πολύ σημαντικό». Οπότε, η Μάγκι της είχε δώσει τον λόγο της, η μητέρα της αποκάλυψε το τι συνέβαινε, και είχαν κλάψει μαζί, όμως η Μάγκι τήρησε την υπόσχεση που είχε δώσει, μέχρι που τηλεφώνησε η αδερφή της, η Σάρον, και της είπε: «Πλησιάζει το τέλος». Τότε, η Μάγκι αποχαιρέτισε τον Μαρκ με ένα φιλί στο διεθνές αεροδρόμιο του Ντουμπάι, του ζήτησε να τακτοποιήσει τις εκκρεμότητες και να επιστρέψει σύντομα κι αυτός, και ύστερα γύρισε στο σπίτι, για να ξενυχτήσει στο πλευρό της Σάρον, τις τελευταίες μέρες της μητέρας τους.

Η Μάγκι καρφώνει το βλέμμα της πάνω στην εκτυπωμένη μητέρα της, γιατί εκείνες τις στιγμές είναι το μοναδικό φιλικό πρόσωπο σε ολόκληρη την αίθουσα. Προχωρά με το κεφάλι ψηλά, καθώς πλησιάζει στο βάθρο. Ελπίζει πως την έχει επηρεάσει ο ναρκισσισμός της, όμως οι συζητήσεις μοιάζουν να κόβονται ή τουλάχιστον να χαμηλώνουν σε ένταση, καθώς περνά από εκεί. Ακολουθούν μουρμουρητά, αν και πάλι δεν αποκλείεται να τα φαντάζεται όλα αυτά. Πάντως, δεν αποστρέφει το βλέμμα της, δεν επιτρέπει στον εαυτό της να βασιστεί στην περιφερειακή της όραση. Τα μάτια της παραμένουν καρφωμένα πάνω σε εκείνα της μητέρας της, όμως πλέον αισθάνεται τα επίμονα βλέμματα.

Μια γνώριμη μορφή στέκεται μπροστά της και λέει:

«Εντύπωση μου κάνει, δεν περίμενα ότι θα αποφάσιζες να εμφανιστείς εδώ».

Είναι ο Στιβ Σίπνερ, γνωστός και ως *Λιγδιάρης* Στιβ, επίσης πλαστικός χειρουργός αποκατάστασης, όπως και η ίδια, αλλά, όπως θα ήθελε να ελπίζει η Μάγκι, οι ομοιότητες σταματούν εκεί. Ο Στιβ μετρά πάνω από ένα εκατομμύριο ακολούθους στον λογαριασμό του στο Instagram, στον οποίο αναρτά φωτογραφίες «πριν από και μετά» τις παρεμβάσεις του, ενώ αυτοαποκαλείται *Γητευτής Βυζιών*. Η Μάγκι και ο Στιβ αποφοίτησαν το ίδιο έτος, και ολοκλήρωσαν την ειδικότητά τους στο ίδιο πανεπιστήμιο, υπό τις οδηγίες του δόκτορος Έβαν Μπάρλοου. Ο Στιβ είναι εκείνος ο τύπος που ούτε «καλημέρα» δεν μπορεί να πει χωρίς να ακουστεί σαν λιγδιάρικο πέσιμο, εξού και το παρατσούκλι. Πλέον, κατοικεί στο Ντουμπάι και ειδικεύεται, όπως περιγράφει το βιογραφικό του, σε «φιλόδοξες ινφλουένσερ που επιζητούν να ενισχύσουν τη διαδικτυακή τους απήχηση, τις ζωές τους... και το μέγεθος του σουτιέν τους».

«Τι να κάνουμε, έτσι είμαι, γεμάτη εκπλήξεις», λέει η Μάγκι.

Εκείνος κοιτάζει ολόγυρα, παρατηρεί τα εχθρικά, επίμονα βλέμματα.

«Εγώ, μια φορά, χαίρομαι που σε βλέπω».

«Ευχαριστώ, Στιβ».

«Τον είδες τον Μπάρλοου;»

«Εσύ;» τον ρωτά.

«Όχι».

«Αμφιβάλλω αν θα είναι εδώ».

«Εγώ, πάλι, άκουσα πως θα ερχόταν», λέει ο Στιβ. «Θέλω να του μιλήσω για μια ωραία συνεργασία και...» Σταματά, στρέφεται προς το μέρος της, της χαμογελά εκτυφλωτικά. «Α, μάντεψε πού εργάζομαι τώρα!»

Η Μάγκι καμία διάθεση δεν έχει να μαντέψει, όμως θα ήταν χειρότερα, αν δοκίμαζε να τον κοντραρεί.

«Στο Ντουμπάι, απ' ό,τι άκουσα».

«Ναι, αλλά πού στο Ντουμπάι;»

«Δεν ξέρω, Στιβ. Πού;»

Γέρνει προς το μέρος της και ψιθυρίζει:

«Apollo Longevity».

Η Μάγκι προσπαθεί να παραμείνει ανέκφραστη.

Ο Στιβ συνεχίζει απτόητος:

«Εκεί δεν ήταν που παλιότερα, μαζί με τον Μαρκ...»

«Πλέον, δεν έχω καμία σχέση».

Εν τω μεταξύ, προσπαθεί να επεξεργαστεί αυτό που άκουσε. Η Apollo Longevity παραμένει ενεργή. Ακόμα και τώρα. Ακόμα και μετά τα όσα συνέβησαν.

Αυτό δεν είναι θετικό.

Ο Στιβ την κόβει από πάνω μέχρι κάτω, το βλέμμα του είναι σαν γυμνοσάλιαγκας που ξετρύπωσε μετά τη βροχή.

«Μια χαρά σε βλέπω, Μάγκι». Σηκώνει με νόημα το ένα φρύδι, προτού συμπληρώσει: «Κάτι παραπάνω από μια χαρά. Κούκλα!»

Η Μάγκι περιορίζεται σε έναν αόριστο ήχο, ένα «χμμμ».

«Πολύ γυμνασμένη, σε μεγάλη φόρμα», συνεχίζει ο Στιβ, όπως σφίγγει τον δικέφαλό του, σαν να θέλει να υπογραμμίσει το σχόλιο. «Τι κάνεις; Βαράκια; Πιλάτες;» Κι άλλο σήκωμα του φρυδιού. «Καντή γιόγκα;»

Του γνέφει αρνητικά.

«Φέρνουν αποτέλεσμα αυτές οι ατάκες, Στιβ;»

«Συνέχεια, Μάγκι. Και ξέρεις γιατί;»

«Δε χρειάζεται να μου πεις», του απαντά, «όμως, βάζω στοίχημα πως θα το κάνεις».

Γέρνει και πάλι προς το αυτί της.

«Επειδή πλέον είμαι ένας πλούσιος, πετυχημένος, σαρανταεφτάχρονος χειρουργός. Μπορώ να ρίξω πολύ νεότερα γκομενάκια από εσένα».

Η Μάγκι κάνει μια γκριμάτσα.

«Συγγνώμη, είπες: “γκομενάκια”;»

«Δεν παραείσαι καλή για τα κυβικά μου», επιμένει εκείνος. Και ύστερα συμπληρώνει, με έναν τραχύ ψίθυρο: «Όχι πλέον».

Και τότε, ο *Λιγδιάρης* Στιβ απομακρύνεται.

Η γλίτσα που αφήνει πίσω του καταλήγει σε μια συντροφιά παλιών συμφοιτητών τους, στη δεξιά πλευρά της αίθουσας. Τους γνωρίζει όλους, όμως, μόλις στρέφει το βλέμμα της προς τα κει, πυκνώνουν τον κύκλο τους και βάζουν τα δυνατά τους να καμωθούν ότι δεν τη βλέπουν. Ένα κομμάτι της Μάγκι εξαгриώνεται και θέλει να πάει να τους ζητήσει τον λόγο, όμως ένα μεγαλύτερο κομμάτι –ένα ειλικρινέστερο κομμάτι– αναρωτιέται αν θα στεκόταν κι εκείνη στον ίδιο κύκλο, προσπαθώντας να καμωθεί πως δεν έβλεπε, αν είχε ντροπιστεί τόσο άσχημα κάποιος άλλος συμφοιτητής τους αντί για την ίδια.

Δε γαμιέται!

Η Μάγκι τραβάει γραμμή στη συντροφιά και λέει:

«Γεια σε όλους!»

Σιωπή.

Στρέφει το βλέμμα της από το ένα πρόσωπο στο επόμενο. Κανείς δεν την κοιτάζει στα μάτια.

«Στέφανι», λέει η Μάγκι σε μια παλιά φίλη, που έχει καρφώσει το βλέμμα της στο ποτήρι με τη σαμπάνια που κρατά, λες και εκεί μέσα κρύβεται κάποιο μυστικό, «τι κάνει η Ολίβια;»

Η Ολίβια είναι η κόρη της Στέφανι.

«Α, ναι, καλά τα πάει!»

«Βοήθησε η συστατική επιστολή μου;»

Η Μάγκι ξέρει ότι βοήθησε. Είχε γράψει τη συγκεκριμένη επιστολή πριν από έναν χρόνο, όταν το όνομά της άνοιγε διάπλατα αντί να κλείνει κατάμουτρα πόρτες, και προφανώς, ήξερε ότι η Ολίβια είχε γίνει δεκτή στη σχολή, όμως εκείνες τις στιγμές η Μάγκι δεν είχε καμία διάθεση να επιτρέψει στον οποιονδήποτε να τη σκαπουλάρει.

«Στέφανι;»

Πριν καταφέρει η Στέφανι να απαντήσει, μια άλλη συμφοιτήτριά τους, η Μπόνι Τίλμαν, ακουμπά τη Μάγκι στον αγκώνα.

«Μπορούμε να μιλήσουμε κατ' ιδίαν για λίγο, Μάγκι;»

Η Μπόνι είναι οφθαλμολόγος στην Ουάσινγκτον, και παρμένει (στον αιώνα τον άπαντα) πρόεδρος της τάξης τους. Η κάσκα που έχει για μαλλί στέκει ακλόνητη στη θέση της. Καταφέρει να εμφανίσει ένα σφιγμένο χαμόγελο στο πρόσωπό της. Χρειάζεται να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να το διατηρήσει. Λένε πως χρειάζονται δεκαεφτά μύες για να χαμογελάσει κανείς και σαράντα τρεις για να συνοφρυωθεί. Στην περίπτωση της Μπόνι, προφανώς, ισχύει το αντίστροφο.

Περνούν από μια δίφυλλη γυάλινη μπαλκονόπορτα και βγαίνουν σε μια βεράντα.

«Όλοι μας αισθανόμαστε άσχημα για τις δυσκολίες που σου προέκυψαν το τελευταίο διάστημα», λέει η Μπόνι αρχικά, με φωνή που δε θα μπορούσε να ηχήσει περισσότερο συγκαταβατική χωρίς κάποιου είδους χειρουργική παρέμβαση, «όμως αυτό δε δικαιολογεί τα όσα έκανες».

Η Μάγκι δεν απαντά.

«Η εκδήλωση αυτή», συνεχίζει η Μπόνι, «απευθύνεται σε διακεκριμένους ιατρούς».

«Σε αποφοίτους απευθύνεται».

«Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας».

Σιωπή.

«Έχει αφαιρεθεί η άδειά σου», συνεχίζει η Μπόνι.

«Έχει ανακληθεί», τη διορθώνει η Μάγκι. «Η υπόθεσή μου εκκρεμεί».

«Α, ώστε είσαι αθώα;»

Η Μάγκι δεν αρθρώνει λέξη.

«Καλύτερα να πηγαίνεις».

«Δε νομίζω».

«Είναι άδικο, για τη μνήμη της μητέρας σου».

«Ορίστε;»

«Δε σου ανήκει η μνήμη της, Μάγκι. Όχι σε αυτό το πανεπιστήμιο. Υπήρξε μια σπουδαία δασκάλα για πολλούς από εμάς. Και το ότι βρίσκεσαι εδώ; Είναι στίγμα στη μνήμη της».

«Προσκληθήκα να απονεύω την υποτροφία», επιμένει η Μάγκι.

«Προτού συμβεί ό,τι συνέβη».

«Κανείς δεν ακύρωσε την πρόσκληση».

«Κανείς δεν το θεώρησε απαραίτητο».

«Και ποιος θα την απονεύει;»

Η Μπόνι ισιώνει την πλάτη της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6444-2

9 786180 164442

ΚΩΔ. ΠΗΧ/ΣΗΣ: 31433